03/04/2020

Η στάση των βορείων έναντι του νότου της Ευρώπης

/ Επικαιρότητα

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

Ουαί τοις εν δοκιμασίαις ευρισκομένοις!

Αυτόν τον καιρό της πανδημίας έχουμε εμπεδώσει πολύ ευκρινώς τη διατυμπανιζόμενη από δεκαετίες ευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Ο νότος πνιγόταν στη θάλασσα του εστεμμένου ιού και οι βόρειοι εταίροι μας σφύριζαν αμέριμνα, νόμιζαν ότι αυτοί είναι άτρωτοι. Η Ευρωπαϊκή Ένωση ήταν απούσα από το κάδρο των εξελίξεων και εξακολουθεί να είναι.

Η στάση τους μάς θυμίζει τον ποιητή Γιώργο Σεφέρη που στο ποίημά του «Τελευταίος Σταθμός», ακτινογραφεί την ανθρώπινη φύση ή καλύτερα ακουμπά το στηθοσκόπιό του πάνω στον άνθρωπο και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τέτοιες καταστάσεις κάνουν την πληγή του καθενός μας να κακοφορμίζει και ότι εύκολα τρίβεται ο άνθρωπος μες τους πολέμους. Και σαν έρθει ο θέρος προτιμά να σφυρίξουν τα δρεπάνια σ' άλλο χωράφι.

Πραγματικά, και σε αυτόν τον πόλεμο που είναι ο χειρότερος μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, για τον οποίο μιλά ο Ποιητής, όλοι προτιμούσαν να σφυρίξει το δρεπάνι του ιού σε άλλα χωράφια. Κακοφόρμισε η πληγή τους. Καμία συμπαράσταση στον Νότο που δοκιμάστηκε και δοκιμάζεται απεινώς. Οι εικόνες με τα χιλιάδες πτώματα δεν συγκίνησαν τους εταίρους της Ιταλίας και της Ισπανίας.

Οφείλουμε να θυμηθούμε ότι η Ρωσία και η Κίνα έστειλαν ιατρικά εφόδια στην Ιταλία, ενώ οι Ευρωπαίοι ύπνωτταν. Μετά το πρώτο μούδιασμα, η Ευρώπη προχώρησε σε μια αρχική αντίδραση, όπου κάποιες χώρες επέβαλαν απαγορεύσεις σε εξαγωγές ιατρικών τεστ ή επέβαλαν συνοριακούς ελέγχους.

Αναντίρρητα, οι χώρες του Βορρά κοίταζαν τα δικά τους συμφέροντα. Ακόμη και σήμερα στόχος τους είναι να ρίξουν ξανά τις χώρες του νότου σε μνημόνια για να τους ρουφήξουν το αίμα.

Ανάλγητοι και σκληρόκαρδοι δεν άκουγαν τις οιμωγές των χωρών αυτών που εκλιπαρούσαν για ιατροφαρμακευτικό υλικό, για κάποια βοήθεια, ελάχιστη αρωγή, χριστιανική αλληλεγγύη.

Βροντοφωνάζουν οι χώρες του νότου, οι δεινά χειμαζόμενες, για ευρωομόλογο, να μπορέσουν να ανταποκριθούν στα τεράστια προβλήματά τους. Ακούει κανείς;

Μέχρι που ο εστεμμένος τούς έκανε την τιμή να τους επισκεφτεί και αυτούς. Είναι αξιολύπητοι. Ακόμη και τώρα δεν μαλακώνει η καρδιά τους. Τους ρεζίλεψε. Τους ταπείνωσε.

Σκέφτομαι πόσες εκθέσεις έγραψαν οι μαθητές μας για την Ευρωπαϊκή Ένωση, εκθειάζοντας τα προτερήματά της, που εμείς οι φιλόλογοι τους είχαμε διδάξει. Πού πήγε η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη, αλήθεια; Πού πήγαν οι αξίες της Ευρώπης; Πού κρύφτηκαν; Πού τις έθαψαν; Απαξιώθηκε η ιδέα της Ευρώπης.

Πόση απογοήτευση για όλους εμάς που πιστέψαμε στην ιδέα της ενωμένης Ευρώπης! Που αγαπούμε το ευρωπαϊκό οικοδόμημα και ανησυχούμε για το μέλλον της Ευρώπης.

Όμως, όπως διαβάζω από άρθρα φίλων ευρωβουλευτών, μετά από την έντονη κατακραυγή και την πίεση από τους ευρωβουλευτές, φαίνεται ότι είμαστε «εν αναμονή ενός γενναιόδωρου πακέτου από την ΕΕ, ύψους 100 δις ευρώ για την ενίσχυση των οικονομιών των κρατών μελών».

Ίδωμεν! Μακάρι!